

ikke kunne skaffe sig Arbejde. Naar man videre regner, at mange af dem have Hustru og Børn at forsørge, vil det let kunne skønnes, at her i Danmark for Tiden mindst 130,000 Mænd, Kvinder og Børn lide under de Savn og den Nød og Elenighed, der er en Følge af den herskende Arbejdsløshed.

Under disse fortvivlede Forhold mener Mindretallet, at Flertalsforslaget langt fra vil vise sig tilstrækkeligt til at bringe den fornødne Hjælp, og det mener, at det foreliggende Forslag er det mindste, Rigsdagen kan være bekendt at yde, ikke mindst under Hensyn til, at Regering og Rigsdag have vist sig meget beredvillige til at hjælpe med mange Millioner af Kroner de Sparekasser og Banker, som ere komne i Vanskeligheder, men hjem der dog paahviler en ikke ringe Del af Ansvarret for, at Tilstanden for den intet besiddende Befolkning nu er saa sørgelig og grufuld, som den er.

Arbejdsløshedskasserne ere traadte ud i Livet, forsynede med Lovgivningsmagtens Stempel, og de have derfor, ikke uden Grund, fremkaldt den Opfattelse hos Arbejderne, at Kasserne dog i det væsentlige vilde være i Stand til at sikre dem en Hjælp under uforskyldt Arbejdsløshed. Men da Kasserne ere nye og da ethvert forsikringsteknisk Grundlag paa disse Omraader maa briste under de voldsomme økonomiske Stød, som have ramt vort hele Erhvervsliv, forekommer det Mindretallet, at det kun var ret og rimeligt, om det hele Samfund, altsaa baade Staten og Kommunerne, her traadte til og satte Kasserne i Stand til, ikke alene at yde Medlemmerne, hvad disse vedtægtsmæssigt have Krav paa — thi hertil skorter det i nogle Kasser paa Evnen —, men ogsaa til at yde dem en Hjælp, efter at den vedtægtsmæssige Hjælp er ophørt, naar Arbejdsløsheden strækker sig over et saa langt Tidsrum, som Tilfældet er for de allerflestes Vedkommende. I en enkelt Fagforening i København, som ved Krisens Udbrud i Fjor talte ca. 1,800 mod nu 1,410 Medlemmer, er der saaledes 840

eller 60 pCt. arbejdsløse, og af disse have 377 været arbejdsløse i over 40 Uger. Enhver maa kunne forstaa, hvad dette betyder for Mennesker, der kun have en ringe eller slet ingen økonomisk Modstandsevne.

Af disse Grunde maa Mindretallet fastholde det foreliggende Forslag med de nedenfor stillede Ændringer, som ere nødvendiggjorte af de praktiske Forhold.

Et *Mindretal* (Birck) erkender, at den Omstændighed, at Omsætningen i vor Tid væsentlig bæres af Kreditmidler, hvis Mængde og Udstrækning i høj Grad paavirkes af det sjælelige Motiv: Tillid og derfor er i høj Grad svingende, bevirker, at Omsætningen og dermed ogsaa Efterspørgsel efter den industrielle Produktions Artikler bliver i høj Grad svingende. Mindretallet mener at kunne paavise en regelmæssig Rytme af økonomiske Perioder, hvor vi have et Maksimum af megen Kredit, megen Omsætning, stor Produktion og høj Beskæftigelsesgrad, og et Minimum med liden Kredit, liden Omsætning, industriel Stilstand og Arbejdsløshed. Aarsagerne til denne rytmisk indtrædende Arbejdsløshed ligger da i Samfundets Struktur og ikke i Arbejdernes egne Forhold.

Samfundet har da en Pligt til at skride ind til denne rytmisk indtrædende Arbejdsløsheds Afhjælpning og til Mildning af dens Følger — dels ved at give Tilskud til Forsikring mod Arbejdsløshed og dels gennem en mere klog og forudseende Fordeling af de offentlige Arbejder.

Den første Opgave er løst gennem Arbejdsløshedskasser og Statstilskuddet dertil. Mindretallet deler Flertallets Anskuelse, at Arbejdsløshedsforsikring maa ske *indenfor* Lovens Ramme, og at Arbejdsløshedskasserne ikke maa blive Hjælpekasser, men skulle bibeholde den af Forsikringsprincippet givne Karakter.

Men disse efter Loven oprettede Kasser have haft den Ulykke at træde i Virksomhed samtidig med, at Kriseaaret, hvori deres pligtsmæssige Ydelse kom paa Maksi-